

FÉNYSUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

LUTHER A SZENTLÉLEKRŐL.

»Ama vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.«
János 14: 26.

...Krisztus a Szentlélek szolgálatát és munkáját az Ige szolgálatában prédikátornak nevezi, mivel Vigasztalónak és az igazság Lelkének mondja, aki az Ige vagy a prédikáció által nálunk lakozik, láthatóvá és hallhatóvá válik. Mert ez a két szolgálat: a vigasztalás és az igazságra vezérlés szolgálata csak az Ige és a tanítás által történhetik. Hogy mindenki megtudja, hol található a Szentlélek és senki ne kételkedjen, ne ingadozzon s ne kutasson különleges kijelentés vagy megvilágosítás után, hanem hogy az Igéhez tartsa magát és megtudja, hogy az által és csakis az által világosodik meg a szív s jut el igaz ismeretre s vigasztalásra Krisztusban. Mindenütt, ahol Krisztus Igéjében hisznek s ahol a szív az Ige által vigasztalásra talál, bizonyosan ott van a Szentlélek s végzi a maga munkáját...

...Az Atya nem lehet a Fiú, sem pedig a Fiú nem lehet Szentlélek és mégis egy Isten. Ha nem is értjük, higyjük el. Mert ha okoskodni akarnék, megtehetném. De hálát adok az én Istenemnek, aki abban a kegyelemben részesített, hogy ilyen dolgok fölött nem vitázok. Mivel látom, hogy a Szentlélekről szóló tanítás az Igéből származik, jobban hiszek Istennek, mint az én gondolataimnak és értelmemnek s nem töprengek azon, hogy tulajdonképpen három különböző személy és mégis egy: Atya Isten, Fiú Isten és Szentlélek Isten. Nem az a lényeg, hogy vitatkozzunk a fölött, hogy igaz-e, hanem az a fontos, hogy Isten Igéjében gyökerezzék. S ha Isten szava, úgy ne kételkedj, mert ő nem hazudhat...

...Ami a természeti világban történik, ugyanaz megy végbe a lelki emberben. Ahol az Evangéliom szelét érzed, ott elmondhatod: itt van a Lélek. De amint a személyre nézel s azzal törődsz, ki az, aki szól, hogyan ruházkodik, hogyan beszél, már nem ragadhatod meg a Lelket. Azért rejti el Isten a keresztyéneket úgy, hogy ne ők, hanem egyedül az Evangéliom láttassék. Bár megengedi, hogy közben jócselekedeteket vigyenek véghez, hogy érzékelhetővé váljék a Lélek, mint ahogyan a szél zúgását megérezzük...

...Ha kívánod megnyerni a Szentlélek ajándékát, hallgasd szorgalmasan az Igét s tartsd meg abban mindazokat, akik reád bízottak. Mert egyedül a Szentlélek az, aki a büntől megromlott szívet egészségesé teheti az Ige, az Evangéliom által.

A Szentlélek munkája a népfőiskolás leányok között.

Levéltörredékek.

»...Nem is tudom méltóképpen szóval kifejezni, hogy milyen drága nekem az a kincs, amit a népfőiskolán kaptam. Szeretném az élettemmel megköszönni Annak, ki meghalt, hogy lehetővé tegye, hogy én is örököse lehessenek ennek a kincsnek. Talán ott a népfőiskolán nem látam, nem érzem ezt úgy, mint itthoni környezetemben. Boldog vagyok, hogy megismerhettem egy szebb életet és megtaláltam az igazi célt. Reggeli csendesóráimon megerősödve az igéből, indulhatok napi munkámra. Olyan jó mindennel odamenni Óhozzá, a szerető Atyához! Ő meghallgatja gyermekét és mindenre ad feleletet.

Hazaérkezésünkkor az ifjúság nagyon hidegen fogadott bennünket, különösen a leányok. De hisszük, hogy Isten segítségével sikerül közelükbe férközni. Újból szoros kapocs lesz közöttünk, nem az, ami eddig volt, hanem olyan, mely nem szakad szét. Nagyon vigyázva kezdetünk mindent, mert egészen elkülönülnek tőlünk.

Örömmel szolgálunk, habár egész kicsiny dolgok, amiket tehetünk, de éppen erre van szükség. A helyzet reménytelennek látszik, de mit sem törődünk a csúfolódással és gúnnyal, amit naponként hallhatunk; imádkozunk és hisszük, hogy rajtunk keresztül elvégzi Isten azt, amiért elhívott bennünket...«

P. I.

»...Mintha csak tegnap lett volna, hogy búcsút vettünk egymástól és örömmel, de mégis kétségek között tértünk vissza otthonainkba.

Most érzem csak, hogy mennyit kaptam a népfőiskolán töltött áldott napok alatt. Semmi sem nehéz. Amit máskor nem szerettem csinálni, most azt is jókedvvel csinálom. Sokszor érzem, hogy a Sátán ismét rabul akar ejteni. De olyan jó naponként az Igét olvasni. Minden nap elolvasom a vezérigét is, és olyan csodálatos erőt jelent számomra. Olyan jó tudni, hogy Ő meghallgatja a mi imádságunkat. Minden örömben, bánatban Hozzá fordulhatunk. Sokkal könnyebb az élet, mert tudom, hogy minden rosszat jóra fordíthat, és van, aki imádságaival kísér, nem vagyok egyedül.

Kedves lányok, maradjunk mindig az Ő követői! Az Ő kezét szorosan fogva, bizton haladhatunk. Ne felejtsünk el soha egymásért imádkozni.

Sokszor csókol benneteket szerető testvéretek.«

N. M.

»...Olyan boldogan és olyan igaz lelki örömmel írom ezt a pár sort. Amikor

váratlanul hazaérkeztem, nagy volt az öröm, de annál nagyobb most, amikor kedves családi körünkben és falunkban az Ő segítségével elmondhatom és tovább adhatom azt a sok áldást, jót és nemeset, amit ott a népfőiskolán, abban az igazi szerető közösségben kaptam.

Kedden délelőtt érkeztem meg és már este olyan sokan voltak nálunk. Beszélgettünk mindarról, amit kaptam és utoljára a »Jézus légyen útadon tevéled« e »Jézussal élve« kezdetű énekeket énekeltem el. Mindenki úgy figyelte és úgy átérzte az énekek minden sorát. Igazán úgy örülök és kérem az Ő Jézust, segítsen meg mindnyájunkat, hogy a többi leánytestvéreim is megismerjék az Urat. Leányainknak most lesz bibliára először a héten. Ez a tapasztalatom és igazán olyan boldog vagyok, hogy Isten Szentlelke vágyat ébresztett a leánytársaim szívében a bibliára után. Eddig csak arról beszéltem, hogy én mit kaptam az Úrtól és most a leányok maguk mondták, hogy legyen bibliára. Hiszük, hogy a jó Isten meg fog segíteni bennünket minden munkánkban...«

S. E.

Együtt...

Egy az Őr, egy a hit, egy az út, egy a cél,
Együtt felcsap a láng, egyedül elalél,
Akkor győztes a harc, ha egy útemre lépünk,
Egyé tenni az Őr Szentlelkét adja nekünk.

Testvérszív dobogás milyen nagy kegyelem,
Testvérláng lobogás győz sötét éjjelen.
Hogyha jó baj, vészely, csak együtt
[leljen minket:
Kéz a kézbe kezünk s Krisztusnál szíveinket.

Testvérszívek közé, ami gátat emel,
Ami ék, akadály, törjük szét, vessük el,
Hogy az áldásfolyam zuhogó gazdag árja,
Ha felénk útrakél, ne leljen akadályra.

Legyünk hát egyek óh, egyek Jézusba' mind,
Egyek munkamezőn, egyek harcra ha int.
Együtt szálljon imánk, tel az Isten szívéig,
Akkor kis csapatunk ég erői kísérik.

Egy a cél odafent, egy az Őr, aki hív,
Egy a mentőkereszt, legyen mind egy a szív,
Együtt vívjuk meg itt ama szent, nemes
[harcot,
Együtt lássuk meg fent majd az isteni arcot.

T. E. d. t.

Egyek legyetek!

Régi monda beszél egy haldokló királyról. Fiai szomorúan állták körül halálos ágyát. Edesatyjuk egy köteg nyilat vett elő, amelyet erős szal fogott össze. »Törjétek szét a nyilatkat!« Mindnyájan megpróbálták, de egyiknek sem sikerült. Reszkető kezekkel vágta át a haldokló apa az átkötő fonalat s mindegyik tiának adott egy-egy nyilat. Hamarosan összetört nyilak heverték a földön. S most megszólalt a király: »Ti vagytok a nyilak, legyőzhetetlenek, ha együtt vagytok, de ha külön-külön álltok, s csak magatokért éltek, végetek van. Azért legyetek egyek!«

A rómaiaknak ismert közmondásuk volt: Egy ember nem ember. Egy darab szén magában kialszik. Az a keresztyén, aki nem keresi keresztyén testvérei közöségét vagy elszakadt tőlük, hitben, imádságban és szeretetben elszegényedik. Egy-másra vagyunk utalva a családban, barátok között, gyülekezetben, egyházban, államban. Jézus legkedvesebb tanítványa késo öreg korában még mindig ezt a rövid prédikációját ismételte: »Fiacskáim, szeressük egymást!«

A Szentlélek diadalútja.

Néhány évvel ezelőtt összejövetelem voltam. Az emelvényen kedves öreg úr, missziói felügyelő állt, aki azóta már hazaköltözött az örökkévalóságba. A Niasz szigeti nagy ébredésről számolt be, amely 1916-ban történt Léleketvisszafojto csend uralkodott, de az előadó nyugodtan állt és hallgatott. Csodálkozva vártam, hogy megszólaljon. Urával és Mesterével beszélt. Végre a következőket mondta: »Isten beszélt. És ha Isten beszél, akkor nekünk embereknek hallgatnunk kell. Olyan közel a veszély, hogy szavaink által meggyengítsük azt, amit Isten cselekedett. Mi semmit sem tettünk, Isten cselekedett.« S azután elbeszélte, milyen csodálatos ébredést adott Isten Niasz szigetén, hogyan bánták meg bűneiket s hogyan ragadt megával mindent ez az ébredés. A Szentlélek diadalútja volt.

Kép a Szentlélekről.

Künn áll a gyorsvonat a külső vágányon utasokkal teelve. Az indulás ideje elérkezett s a kerekek mégis mozdulatlanul állnak. Most megindul a mozdony a kocsisor felé. Hozzáerősítik a kocsikhoz. A kerekek mozgásba jönnek s a vonat zakatolva robog ki a messze cél felé. — Forró napsütésben, tikkadtan hajtja le fejét a virág. Nem növekedik, új levelet sem hajt. De várj, míg esőt kap! Hogy issza magába a kiszáradt rög a jótékony esőt, hogy emeli fel fejét az eltikkadt vi-

rág! Növekedik és virul a kertész öröme.

Ami a mozdony a kocsik számára, ami az eső a virágnak, — az a Szentlélek néked és nekem.

Isten Lelke a fogházban.

Amint a vidéki fogház folyosójára befordultam és meglátott a fogházor, felhangzott a kiáltás: »Evangélikus foglyok a templomba!« Rövid várakozás után bejöttek a foglyok. Egyik férfi egyenesen hozzám jött s kis füzetet adott át, amelyet egy már elbocsátott fogoly hagyott nála s ő is elolvasta azt. Elmondta, hogy nagyon tetszett s bár más felekezet tagja, szeretne a bibliáórákra járni. »Ha szeretne és lehet, szívesen látom« — mondtam neki. Ettől fogva a bibliáórák leg-hűségesebb látogatója lett. Azután beszélgettünk. Nagy körülírással beszélt el, hogy került fogházba, okolta a rossz gazdasági helyzetet, melynek ő is áldozata lett. Hónapok teltek el, az órákról sohasem hiányzott.

Kiszabadulása előtt elbúcsúzott. Elmondta, hogy itt a fogházban megtalálta a Szabadítót. Boldogan, hálásan, telve reménnyel és bizalommal néz az új élet felé. »Más lesz minden« — ígérte.

Nemsokára levelet kaptam. Leírta nehézségeit, családjá meg nem értését, a bibliáórák hiányát. Egy alkalommal bejött a fogházi bibliáóra is. Beengedték. Az óra végén ő is bizonyoságot tett. Kértem imádságban az Urat, hogy úgy szólnon, hogy volt fogolytársainak áldására lehessen. Ereztem, azzá is lett. Amit mondtott, őszinte szívből jött. Elbeszélte mit látott meg az Ige világosságánál, mennyire nem ismerte bűnét, amikor a fogházba került, és hogy az Ige hatására magát a legutolsónak, legnyomorultabbnak látta meg. Csodálkozó szemekkel néztek reá a foglyok.

Azóta is találkoztam vele. Nagy nehézségekkel küzd, anyagi, családi gondjai vannak, de vágyik Urának élni és szolgálni, Aki őt bűneiből megváltotta.

W. K. d. I.

Kérdésre felelet.

R. J-né, S. 1. — Zakariás 5:1—4 értelme ez: Isten gyülekezetéből a bűnös kiközösítendő. Isten átka (a repülő könyv, azaz átokkal teleirt papírtekercs) elvégzi ezt az egész országban (amely kétszer olyan hosszú, mint széles, azért a könyv is). 2. — Zak. 5:5—11 értelme ez: Nemcsak egyes bűnös pusztítandó el bűnével együtt, hanem maga az istentelenség (a mérőedényben ülő asszony), mint bűnre csábító hatalom is. Sinearba, azaz Babilonba vitetik, t. i. ott a helye, a becstelen kereskedés földjén, de nem Isten gyülekezetében. V. ö. II. Kor. 6:14—7:1! Z. H.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Május 17. Ján. 15:26—16:4. I. Pét. 4: 8—11. Ján. 7:33—39. Ef. 1:15—23. II. Kir. 19:14—20. Ezékiás király nehéz helyzetbe került, szorongatta az ellenség. De ő tudta, kihez kell elsősorban is fordulnia. S hitében nem szégyenült meg, imádsága meghallgatott. Vajjon a mostani nehéz időkben szállnak-e föl ilyen imádságok az egek Urához? S hívek-e az imádkozásban azok is, akik mint hátvéd állhatnak a küzdő seregek mögött?

Május 18. Zsolt. 68:22—36. II. Kir. 20: 1—7. Aki olyan buzgó hittel tudott imádkozni országának szabadulásáért, mint Ezékiás, az tud hittel imádkozni a maga személyes bajáért is, és meghallgatásra talál. Nálunk nem azért van-e sokszor úgy, hogy személyes kéréseinket nem hallgatja meg Isten, mert *csak* azokat viseljük szívünkön, a nemzet, az egyház, a világ sok baja pedig hidegen hagy?

Május 19. I. Móz. 42:1—28. Ef. 1:1—8. Pál hálaadással kezdi a levelét. Az az áldás, amelyet ő, Isten kegyelméből, a Krisztusban nyert, annyira középpontjává lett egész gondolatvilágának, hogy míg ezért való háláját ki nem tejezi, addig nem is tud másról beszélni. Ilyen fontos-e minékünk a Krisztus váltsága?

Május 20. I. Móz. 42:29—38. Ef. 1:9—14. Nemcsak a maga személyes üdvössége fontos Pálnak, hanem mindazoké is, akik erre elhívtak. Azokat ő mind egybeszerkesztve látja Krisztusban, s fontos feladatának tartja, hogy erre mindenkit figyelmeztessen. Bár ébrednének rá a mai keresztyének is erre az egységre, amely olyan nagyon szívén feködt Megváltónak is (Ján. 17:20, 21), s leghűségesebb követőjének, Pál apostolnak is.

Május 21. I. Móz. 43:1—14. Ef. 1:15—23. Ezekben a versekben röviden és tömören olyan mélységes gondolatok vannak kifejezve, amelyeket emberi szavakkal enél világosabban nem lehet elmondani. Legjobb tehát csendben, gondolkozva elmerülni beléjük, s alázatos, hívő lélekkel elfogadni a bennök rejlő gazdag ajándékot.

Május 22. I. Móz. 43:15—24. Ef. 2:1—10. Ezekre az ígéretekre csak azt mondhatjuk, alázatos lélekkel: Minden kegyelem. Kegyelem, hogy vétkeim megbocsáttattak, kegyelem, hogy újjá születtem, kegyelem, hogy megtartatom, kegyelem, hogy jócselekedetekben járhatok. Minden kegyelem.

Május 23. Ezék. 36:22—28. Ef. 2:11—18. »Emlékezzetek meg« — mondja az apostol, és ez komoly intés nekünk is. Beh sokszor megfeledekezünk Istennek mindama jótéteményéről, amelyeket számunkra is elkészített és nekünk is felajánl. Nemcsak az efézusiaknak szól a megbéke-kelés evangéliuma. Nekünk is szól, nekünk is szól. Elfogadtad-e?

Május 24. Ján. 14:23—31. Csel. 2:1—Ján. 14:15—21. Ef. 2:19—22. Pünkösd napján emlékezzünk meg a Szentlélek alávétő munkájáról, a keresztyén egyház megszületéséről. A 21. vers reámutat alapkövekre és a szegeletköre, Jézus Krisztusra. Ezek változathatatlank. mit építünk reájok? Szentlélek által éntünk-e? Ez a mi lelkiismereti kérdésű.

Május 25. Ján. 3:16—21. Csel. 10:42—44. Ján. 15:9—16. Ef. 4:11—16. Ef. 3:1—Pál a kijelentést közvetlenül Krisztus kapt. Minékünk a Szentlélek közvetlen ugyanazt a kijelentést. Pál megértte, hogy nem csak a zsidóknak, hanem pogányoknak is szól az evangélium. A keresztyének megértjük-e, hogy ma is s a pogányoknak is és a zsidóknak is?

Május 26. I. Móz. 43:25—34. Ef. 3:7—Jézus Krisztus megjelenése által Istennek egy nagy titka lett nyilvánvalóvá, hogy ő egyházat akar létesíteni, amelyek feje Krisztus, tagjai pedig mindazok, akik őbenne hisznek. Ez a titok most nem ki van jelentve, a tagok összegyűjtés folyik. Te is hivatalos vagy.

Május 27. I. Móz. 44:1—13. Ef. 3:14—Pál nemcsak hirdeti az efézusiaknak evangéliumot, hanem imádkozik is értük. Tudja, hogy ez a leghathatósabb eszköz arra, hogy elnyerjék a számukra elszórt áldásokat. Igét hirdetni talán nem tudsz, de imádkozni tudhatsz és kell tudnod Isten országa terjedéséért.

Május 28. I. Móz. 44:14—34. Ef. 4:1—Nem a fényes, csillogó talantomok fontosak a keresztyén életben, hanem az elősorolt tulajdonságok. Ezek adják meg az egyes ember szívének békeességét s főként a hívőknek egymás közt való békeességét.

Május 29. I. Móz. 45:1—15. Ef. 4:4—Pál nem győzi eléggé hangsúlyozni ezt a szót: *egy*. Isten mindent megadott, az ővének egységéhez szükséges, s ez még sincs meg, úgy az a mi bűnünk. Személyi, közösségi, felekezeti, nemzeti faji választófalakat emelünk. Felelni kellünk értük.

Május 30. Esaiás 6:1—8. Ef. 4:7—Az egységben különféleség van. Különböző talantomok, különböző feladatok De ne felejtjük, hogy a különféleségek is egységnek kell lenni.

Május 31. Ján. 3:1—15. Róm. 11:33—Máté 28: 16—20. Ef. 1:3—14. Ef. 4:13—Nemcsak a testi életben van növekedés, fejlődés, a lelki életben is kell lenni. keresztyénnek, mint ilyennek is, el kell jutnia az érett férfiságra. Két fontos tényező munkálja ezt: az igazság és szeretet. Együtt legyen ez a kettő, egymással a másik rovására.

V. Gy-né

